

Jeg har nu kun tre Bemærkninger at gøre, inden jeg naar til Slutningen. Den første er en Henvendelse til den højtærede Trafikminister med Anmodning til ham om, at man optager Spørgsmaalet om Færdselsbroen over Lille Bælt til Behandling. Vi tror ikke hos os, at det er økonomisk forsvarligt at gennemføre denne Plan paa en saadan Maade, at det, der dog en Gang maa og skal komme, ikke samtidig planlægges og sikres gennem de fornødne Beslutninger.

Dernæst maa jeg vedrørende Finanslovforslaget sige, at der paa et Punkt i dets Udarbejdelse, paa Undervisningsministerens Budget, er en Ting, som jeg beklager, idet den højtærede Undervisningsminister vedrørende Spørgsmaalet om den private Realskole har formet et Forslag og begrundet det paa en Maade, som jeg ikke tror, man finder hyppigt i en Regerings Forhold til et Folketingsflertal. Folketingsflertallet vedtog i Fjor en Ordning, den højtærede Minister bekæmpede den, men efter at hun havde bekæmpet den, paatog hun sig at gennemføre den. Jeg tror ikke, at der findes mange Eksempler paa, at en Minister derefter overfor den Ordning, Flertallet har vedtaget, fremsætter Bemærkninger, som er direkte i Strid med, hvad Folketingsflertallet mente om den Sag, og hvad det fremdeles hævder som rigtigt. Ministeren paastaar, at Folketingsflertallet har leveret og skænket Pengene til Besiddere af private Skoler, og hun siger, at man har undladt at nedsætte Tilskuddet efter Pristalsniveauet, medens det efter vor Mening fyldestgørende er blevet dokumenteret i Fjor, at der tidligere var lidt en Nedsættelse paa disse Budgetter, som gjorde det umuligt nu at foretage den, hvis man ikke vilde bringe disse Skolers Tilskud ned under, hvad de retmæssigt havde Krav paa, naar man vil drage en Sammenligning med andre Skoler her i Landet. Jeg tror, at den højtærede Minister, naar hun vil gentage et Forslag overfor os, vilde have tjent sin Sag bedre ved at have motiveret den paa en anden Maade. Og hvad selve Forslaget angaar, maa jeg sige, at vi selvfølgelig mener, at efter at de private Realskoler udenfor Hovedstaden er kommet paa det Priseniveau, som de rettelig burde være paa, maa de tage de Nedsættelser, som begrundes ved de senere følgende Pristald. Vi kan derfor ikke komme til samme Resultat vedrørende, hvad der skal fradrages for disse Skoler. Men den hele Ordning vil jo blive Genstand for Drøftelse, og det vil ogsaa et

andet Punkt, nemlig vedrørende private Seminarier, hvor Spørgsmaalet ikke er af finansiel Art paa indeværende Budget, men hvor Spørgsmaalet drejer sig om en Plan, som Ministeren har, og som Ministeren formodentlig vil søge at vinde Tilslutning til hos Finansudvalget. Hun kan ikke vente at faa den hos os. Den gaar ud paa, at de private Seminariers Tilskud skal nedsættes med Halvparten af det nuværende. Det vil betyde en ganske sikker Ting, nemlig at de private Seminarier ikke mere kan eksistere. Nu er det et Formaal, som en Politiker kan forfølge, at skaffe de private Seminarier bort. Man kan have den Mening, at det er rigtigt kun at have Statsseminarier. Den Mening er vi ikke af, men jeg forstaar ikke, at man vil gøre dette just i en økonomisk Krisetid som den nuværende. Og dernæst maa man vel vide, hvad Formaalet er dermed, og da Forholdet er dette, at enhver Elev paa et Statsseminarium koster Staten meget, meget mere end Uddannelsen af enhver Elev i private Seminarier, da den samlede Statsudgift er mere, end den private Udgift, Statstilskud plus Kontingent, er ved private Seminarier, ser jeg heller ikke, at man forfølger noget som helst økonomisk Formaal med denne Foranstaltning. Jeg maa paa Forhaand sige, at man kan ikke vente Tilslutning til denne Fremtidsplan.

Under en af Forhandlingerne mellem os her i Tinget om Paritetspolitikken sagde jeg, at Paripolitikken vilde give Anledning til sociale Kampe her i Landet. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard erklærede, at det vilde ikke blive Tilfældet. Og dog, hvad er det, vi ser? Vi ser overalt en ulmende Uro, vi hører hidsige Udbrud af det, der foregaar, vi ser Erhvervene strides og angribe hinanden; hver Interesse har bitre Ord til de andre, hver sidder paa sit, værger for sig og slaar til de andre; Arbejderne føler sig truet og truer selv; Industrien vedbliver med at kræve særlige Fordele paa de andre Erhvervs Bekostning; Kapitalopsparingen angribes fra een Side og Tjenestemandslønningerne fra en anden; de sociale Love lægges for Had, den sunde, samfundsnyttige og uundværlige Organisationstanke udarter hist og her til Overgreb og angribes samtidig i sine nødvendige og berettigede Former; det parlamentariske Styre modarbejdes aabenlyst og hemmeligt — og under alt dette er midt i hele Samfundslivet Landmandsbankordningen som en Sygdom. I en saadan Tid trænges der ikke til en Politik af Ensighed og Bitterhed, der